

Köpük

Bahtiyar ASLAN

Köpük gibi sönüyor işte. Beş camlı tahta pencerenin hemen önünde, tahta bir somyada yatıyor. Kireç badanalı duvarı nefesiyle solduruyor. Sabah erkenden güllü perdelerin aralanmasını istiyor. Temiz havayı ve ışığı sevmiş hep. Pencereden düşen güneş, köpüğü ısıltısıyla yalayıp da karşı duvara düşüyor, orada menevişlenip duruyor. İncecik, serin bir göl oluşuyor duvarda. Küçük kıpırtılarla esniyor, çalkalanıyor, derinleşiyor. Sonra bir el hafifçe aralıyor tahta pencerenin kanatlarından birini. Bir kuş uçar gibi oluyor yüzünden. Sabah yeli perdeleri yalayıp geçiyor, gelip köpüğün yüzüne, ısıltısına dokunuyor yavaşça. Az daha sönecek köpük, sönüp belli belirsiz bir iz olarak kalacak somyanın üstünde, iri mor güllerle bezeli yün döşekte. Belki bir çizgi, bir ıslaklık; sonra kuruyup gidecek.

Ta dipteki odalardan birinde, eskiye eskiye siyah beneklerle bezenmiş koyu kahverengi ardıç direkte asılı bir tuz heybesi var. Onu hatırlıyor nedense. Siyahlı, kırmızılı kıl bir heybe. Kuru, mor dudaklarını aralayıp sapsarı bir nefesle konuşuyor; “senindir o” diyor. Her şeyin neden bu kadar hızlı solduğunu daha iyi anlıyorum o konuştukça. Kalkıp gidiyorum. Son bakışın bütün anlamlarını yüklenmiş bir bakışla bakıyor. Bir sürü şey fısıldıyor bu bakış, bir sürü şey haykırıyor.

Dipteki oda yıllanmış pekmez ve bulgur kokusuyla karşılıyor beni. Gidip o siyah benekli, kirli ardıç direğe sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Siyahlı, kırmızılı tuz heybesi yüzümü-gözümü öpüyor. Soğuk, nemli toprağa doğru kayıp düşüyorum.

Ayaklarımın dibinden bir şey, bir gölge yuvarlanıp geçiyor. Heybenin içinden çıkmış, kirli kalın direktan sıyrılıp inmiş bir gölge, bir şey bu. Korkarak durup baktığım bu heybeyi geceleri omzuna alıp giden birisi var. Kapı kapı dolaşıyor. Her kapının önünde durup tanıdık birini taklit ederek sesleniyor. Her evi ve her evin sahibini tanıyor. Bu sese aldanıp kapıyı kim açarsa heybesine atıp götürüyor.

Bir kara kış gecesi bizim kapıya da dayanmıştı. Babamın sesiyle uzun uzun adımı haykırmıştı. Rüzgârın uğultusuna karışıp camları şingirdatan bu sese az kalsın inanıyordum. Hemen yanı başımda uyuyan ninem uyanıp uyarırmaydı beni, kalkıp kapıyı açabilirdim. Ninem ağzını kulağıma iyice dayayıp mümkün olan en kısık sesle; “sakın sesini çıkarma, gözlerini sıkıca kapat ve uyumuş gibi yap” dedi. Rüzgâr uğuldamaya devam etti sabaha kadar. Ara sıra sesini karıştırıp rüzgâra adımı haykırdı. Yatağın içinde titreyerek, küçülüp kendi içime büzülerek sabahı bekledim. Sabah ezanıyla birlikte ninem tehlikenin geçtiğini haber verircesine yataktan çıkıp gaz lambasını yaktı; “ezanı işitince duramaz, çeker gider melun” dedi. Kim olduğunu biliyordu ninem. Fakat nedense bizim bilmemizi istemiyordu. Sadece adımızı seslendiğinde duymazdan gelecek ve uyuyor gibi yapacaktık o kadar. Asla yatağımızdan çıkmayacak, hele hele ezanı duymadıkça lambayı yakmayı aklımızdan bile geçirmeyecektik.

Dizlerimin üşüdüğünü hissediyorum, biraz da ıslandığını. Zemindeki toprak ne kadar da eski. Böyle eskiyor toprak; bir evin tabanında, duvardaki bir kerpiçte yıllarca ezilerek, örtülüp boyanarak. Daha çok da insanların yüzlerine bakarak, seslerini-soluklarını biriktirerek. Duvar eskidikçe ölümler yaşamaya devam ediyor.

Ahşap direğin toprakla buluşacağı yere büyük, yassı bir taş koymuşlar. Küçük oyuklarla dolu yüzü yer yer kirlenmiş. Zamanın rengi bunlar. Olduğum yerde dizlerimi gevşetip uzanıyorum; başımı yasladığım taşın konuşmasını bekleyerek. Her şeyi belki de en fazla o biliyor. Serinliğiyle okşuyor yüzümü, biraz kıpırdanınca alnımı... Bütün bunlar birer konuşma şüphesiz. Her şeyi anlatıyor, kalkıp gitmemi istiyor. Köpük sönecektir, kanun bu. Sonra bir köpük olarak görünüp sen de söneceksin. Gerçeği, bu müthiş gerçeği ne kadar da rahat söylüyor...

Kalkıp bir hamlede heybeye giriyorum. Artık tuz koymuyorlar içine. Öylece duruyor yerinde, bomboş ve sessiz. Fakat tuz kokusu duruyor. Onu yaşatan ve koruyan tek şey bu. Kıpırdamadan, sessizce ve korkulu bir heyecanla geceyi bekliyorum. Bir ara kapı açılıyor, birisi içeri girip küpün kapağını kaldırıyor, bir tas pekmez alıp çıkıyor. Besmele çekmeyi unuttuğundan olsa gerek, küpün kapağı açık kalıyor. Pekmez sızıp duruyor sabaha kadar, yaralı bir devin kanı gibi. İnip kapağı kapatsam...

Odanın bütün tabanına yayılıyor devin kanı. Kana nasıl da kanmış toprak... Bir damlasını bile içmiyor. Kızıldan kahverengine çalan ışıltılı bir göl oluşuyor. Heybenin ilmekleri arasından bakıp duruyorum. Önce gittikçe kararıyor gölün yüzü, sonra harelenip ışıldamaya başlıyor. Odanın küçük bir penceresi var; küçük, tek gözlü. Tavana yakın bir yerdeki bu yüksek pencere doğuya bakıyor. Doğu, bu pencereden bakıyor odaya.

Uzakta iki büklüm bir ihtiyar gibi dönüp duran dağın sırtından yükselen ayın ışığı, gelip düşüyor pencereden. Sırtından ayın yükseldiğini gördükçe uğultulu bir sesle ovaya baktığını biliyorum. Göğsünden bir son nefes gibi üflediği rüzgâr, ay ışığında bütün ovayı dalgalandırıyor. Dışarıda bahar mı var, bu neyin kokusu? Fakat hayır... Dışarıda kış mı var, bu neyin soğuğu? Ekinler mi dalgalanıyor bu uğultuda, yoksa karlar mı savruluyor? Kaç mevsimdir bekliyorum burada, bu heybenin içinde?

Kapının önünde bir süpürge hışırtısıyla dolaştığını duyuyorum. O geldi, adım gibi biliyorum, o geldi. Şimdi sırtına atıp götürecekt beni. Hantal gövdesiyle ağır ağır aralanıyor kapı. Ayın yansıyan ışığında bir gölge sızıyor aralıktan. Yüzüstü yerde kayarak ilerliyor. Gidip kanayıp duran pekmez küpüne sürünüyor, kıvrımlarında eğilip bükülerek yekiniyor, oradan karşı duvara geçip iyice ayaklanıyor. Sonra dönerek odanın ortasına kadar ilerliyor, gelip direğe sarılıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Heybeninilmekleri arasından bakıyorum. Gözlerinden düşen damlalar yanaklarından kayıp kan gölüne damlıyor, şıptırtısı odada yankılanıyor. Karanlıkta küçücük halkalar oluşup kayboluyor. Tanrım, yoksa bu ben miyim? Heybeyi sırtlanıp götürmesini boşuna mı bekliyorum? Gelmedi mi, gelmeyecek mi? Boşuna mı bekliyorum Tanrım?

Usulca çıkıyorum heybeden, sıyrılıp iniyorum kirli yüzünden direğin. İnerken onun yere, toprağa uzandığını ve başını o kirli yüzü küçük oyuklarla dolu taşa yasladığını görüyorum. Yanı başına ulaştığımda kalkıp direğe tutunuyor, bir an öylece duruyor. Tam o anda, o bir anlık boşlukta karanlığı delip geçen gözlerini görüyorum. Kayıp düşünüyorum yere, ayaklarının dibine yığılıp kalıyorum. Olduğum yerde az önce gördüğüm gözlerin bana ait olduğunu kavıyorum.

Heybeyi sırtlanıp çıkıyorum odadan. Önce karanlık ve soğuk bir koridordan geçiyorum. Bu koridorun beni geniş bir sofaya çıkaracağını, sofanın kibleye bakacağını biliyorum. Sofayı geçip avlunun ortasında duruyorum. Önce dönüp sofaya, sonra gökyüzüne bakıyorum. Sofa, kireç badanalı duvarıyla büyük, karanlık bir sahnenin ortasında aydınlık bir yüz gibi gülümsüyor. Gökyüzü, ayın sarı kumaşının arkasında en lacivert atlasını giyinmiş ince bir kadın gibi. Sesi, çok uzaktaki lacivert çinili bir fanus gibi çınlayıp duruyor. Ayaklarımın altında pul pul parıldayan karlara basa basa yürüyüp çıkıyorum avlu kapısından.

Hangi kapıya uğradımsa, kendi sesimle kendi adımları ünledim. Kimse açmadı. Mevsimler değişti, yürüyüp durduğum zemin çiçeklerle bezendi, korkulu bir incelikle dolaştım kapıları. Çocuklu evlerin önünde ziyade eğleştim, kimse uyanmadı, kimse açmadı kapıları. Sonunda dönüp dolaşıp

geldim, çıkıp gittiğim sofada durdum. Sırtımdaki heybede taşıdığımın benden başkası olmadığını bile bile durdum ve adımı sesledim. Ninem, yatağın içinde ağzını kulağıma iyice yaklaştırarak; “sakın sesini çıkarma, gözlerini sıkıca kapat ve uyumuş gibi yap” dedi. Gerisini biliyordum; sabah ezanı okunacak ve çekip gidecekti melun.

Kuşluk vakti tandırda çın çın öten sacın sesiyle uyandım. Ortalığı bir ekmek kokusu tutmuştu. Kalkıp köpüğün yanına gittim. Pencerenin bir kanadı açılmıştı. Hafif ve taze bir rüzgâr dolduruyordu odayı. Güneş yüzüne dokunuyor, bir an eğleştikten sonra gidip karşı duvarda bir gölet oluşturuyordu. Yüzüme baktı; “neredeydin?” dedi. Uzun uzun anlattım. Gülümseyerek dinledi bir çocuk masumluluğuyla. Oysa o anlatır ben dinlerdim. Belki de bunu düşündü. Gülümsemesi genişleyip bütün odaya yayıldı, duvarlarda dolaştı durdu.

İkinci üzeri hikâyemi tamamladım. İkinci gölgeleri kadar uzun bir bakışla baktı yüzüme; “bir kimseyi kim götürebilir kendinden gayrı” dedi. Sonra yavaşça sönuverdi. Yatağın iri mor güllerinin birine bir iz bıraktı, ıslak ve serin. İşaret parmağımın ucuyla dokundum usulca, dudaklarıma götürüp öptüm.

Dudaklarıma götürüp öptüm anne.